18 XII 1957

Coordination (2)

ROYAUME DE BELGIQUE. KONINKRIJK BELGIE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT. ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, première chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, le 19 novembre 1958, d'une demande d'avis sur un projet de loi "portant approbation de la Convention européenne concernant la sécurité sociale des travailleurs des transports internationaux, signée à Genève, le 9 juillet 1956", a donné le 2 décembre 1958 l'avis suivant :

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, de 19e november 1958 door de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van wet "houdende goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de sociale zekerheid van arbeiders werkzaam bij het internationaal vervoer, ondertekend op 9 juli 1956, te Genève", heeft de 2e december 1958 het volgend advies gegeven :

Le projet de loi a pour but d'approuver la Convention européenne concernant la sécurité sociale des travailleurs des transports internationaux, signée à Genève, le 9 juillet 1956.

Cette approbation est nécessaire, la Convention étant de nature à grever l'Etat, à lier individuellement les Belges et à déroger aux lois.

Aux termes de l'article 25 de la Convention, les versions française et anglaise du texte de cette Convention font également foi.

Il échet de remarquer que la version anglaise n'est pas annexée au projet de loi d'approbation de la Convention.

Il convient également d'observer qu'il ne résulte pas des documents soumis au Conseil d'Etat que la Belgique aurait signé cette Convention ou y aurait adhéré. Il serait préférable de faire suivre le texte de la Convention de la mention des Etats qui l'ont signée.

La Convention prévoit certaines mesures qui devront être prises pour assurer son application.

.../...

Ces mesures sont assez diverses, et certaines d'entre elles dépassent manifestement le cadre de la pure exécution technique. Ainsi, les accords réalisés en vertu des articles 6 et 14 de la Convention seront de véritables instruments internationaux, de nature à grever l'Etat, lier individuellement les Belges et modifier la législation en vigueur. Ils devront donc être soumis à l'approbation des Chambres.

Il est plus malaisé de prévoir quelle sera la portée véritable des autres mesures prévues par la Convention; mais, dans la mesure où elles tomberont dans la catégorie des cas visés à l'article 68 de la Constitution, il y aurait évidemment lieu de solliciter l'assentiment des Chambres.

L'article 10, 1, b, prévoit que "les autorités compétentes des parties contractantes prendront toute mesure qui se révélera nécessaire pour faciliter la solution de certains cas particuliers, individuels ou collectifs, dans l'intérêt des travailleurs et des membres de leur famille".

Si, cette disposition ne constitue qu'un des cas où un accord complémentaire sera nécessaire, il y a lieu de se référer aux observations qui viennent d'être formulées.

Si, au contraire, cette disposition prévoit l'intervention des autorités compétentes des parties contractantes, chacune en ce qui la concerne, c'est-à-dire leur intervention par des dispositions de droit interne, il semble que, dans la mesure où ces

.../...

dispositions rentreraient dans les attributions du législateur, il serait opportun que le projet de loi d'approbation contienne un article 2, habilitant le Roi à prendre ces mesures, en dérogeant, au besoin, à la législation belge. Pareille manière de procéder a déjà été proposée par le Conseil d'Etat à plus d'une reprise.

Au surplus, le projet appelle les observations suivantes :

En matière d'accidents du travail, l'article 4 de la Convention renvoie, pour ce qui concerne les prestations en nature, aux paragraphes 2, 3 et 4 de l'article 3.

Aux termes de l'article 3, § 2, "les prestations en nature immédiatement nécessaires sont servies par l'institution du lieu de séjour".

Or, la Belgique ne connaît pas d'institution pour le service des prestations en nature dues aux victimes d'accident du travail, celles-ci devant être supportées par l'employeur.

Cette disposition de la Convention déroge donc à la réglementation belge en matière d'assurance maladie-invalidité. Il y aurait lieu de désigner l'institution d'assurance maladie qui, en Belgique, sera chargée d'assurer le service des prestations en nature aux victimes d'accident du travail.

.../...

Cette désignation pourra se faire soit par le texte de la loi portant approbation, soit par le Roi en vertu d'une disposition spéciale qui devrait être insérée, à cette fin, dans le projet de loi portant approbation.

Un problème identique se pose pour ce qui concerne les maladies professionnelles. En effet, la loi du 24 juillet 1927 a institué un fonds de prévoyance qui est bien une "institution" au sens de la Convention, mais qui n'est pas chargé du service des prestations en nature. Il y aurait donc lieu de prévoir également la désignation de l'institution qui sera chargée de ce service, selon une des modalités indiquées ci-dessus.

Le projet n'appelle pas d'autre observation.

Het ontwerp van wet strekt tot goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de sociale zekerheid van arbeiders werkzaam bij het internationaal vervoer, ondertekend op 9 juli 1956 te Genève.

Deze goedkeuring is noodzakelijk, aangezien het Verdrag de Staat bezwaart, de Belgen persoonlijk bindt en van de wetten afwijkt.

Luidens artikel 25 van het Verdrag "zijn de teksten in de Franse en de Engelse taal van dit Verdrag gelijkelijk authentiek".

Op te merken valt, dat bij het ontwerp van wet tot goedkeuring van het Verdrag geen Engelse tekst gevoegd is.

Een andere opmerking is, dat uit de aan de Raad van State voorgelegde documenten niet blijkt, dat België dit Verdrag zou hebben ondertekend of daartoe zou zijn toegetreden. Het verdient aanbeveling, achter aan de tekst van het Verdrag de Staten te vermelden die het hebben ondertekend.

Het Verdrag schrijft sommige maatregelen voor, die nodig zijn opdat het kan worden toegepast.

Die maatregelen zijn vrij uiteenlopend en sommige treden klaarblijkelijk buiten het kader van de zuivere uitvoeringstechniek. Zo zijn de overeenkomsten die krachtens de artikelen 6 en 14 van het

.../...

Verdrag worden gesloten werkelijke internationale oorkonden die de Staat bezwaren, de Belgen persoonlijk binden en de geldende wetgeving wijzigen. Zij zullen dus aan de Kamers ter goedkeuring moeten worden voorgelegd.

Wat de juiste draagwijdte zal zijn van de andere in het Verdrag voorgeschreven maatregelen is moeilijker uit te maken, maar, inzover zij behoren tot de categorie der in artikel 68 van de Grondwet bedoelde gevallen, dient de instemming van de Kamers uiteraard te worden gevraagd.

Artikel 10, 1, b, bepaalt "de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende partijen dienen elke maatregel te nemen, welke nodig moge blijken ter vergemakkelijking van de afdoening van bepaalde bijzondere gevallen, individueel of collectief, in het belang van de arbeiders en van hun gezinsleden".

Is deze bepaling slechts een van de gevallen waarvoor een bijkomende overeenkomst noodzakelijk is, dan moge worden verwezen naar de zoëven gemaakte opmerkingen.

Bedoelt zij echter, dat de bevoegde autoriteiten van de Verdragsluitende partijen, ieder wat haar betreft, dus door middel van voorzieningen naar landsrecht, kunnen optreden, dan schijnt het raadzaam, inzover de wetgever terzake bevoegd zou zijn, aan het ontwerp van wet een artikel 2 toe te voegen, waarbij de Koning wordt gemachtigd, die maatregelen, desnoods in afwijking van de Belgische wetgeving, vast te stellen. Zulk een werkwijze heeft de Raad van State reeds bij herhaling voorgesteld.

.../...

Voorts zijn bij het ontwerp de volgende opmerkingen te maken :

In zake arbeidsongevallen verwijst artikel 4 van het Verdrag, ten aanzien van de verstrekkingen, naar de paragrafen 2, 3 en 4 van artikel 3.

Krachtens artikel 3, § 2, "worden de terstond noodzakelijke verstrekkingen verleend door het orgaan van de verblijfplaats".

België kent echter geen "organen voor verstrekkingen aan door een arbeidsongeval getroffen arbeiders"; die verstrekkingen komen ten bezware van de werkgever.

Deze bepaling van het Verdrag wijkt dus af van de in België geldende algemene regeling inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering. Hier zou moeten worden gezegd, welk ziekteverzekeringsorgaan in België zal worden gelast "verstrekkingen" te verlenen aan door een arbeidsongeval getroffen arbeiders.

Dit orgaan kan worden aangewezen, ofwel door de tekst van de wet tot goedkeuring van het Verdrag, ofwel door de Koning krachtens een bijzondere in de wet tot goedkeuring in te voegen bepaling.

.../...

Een soortgelijk probleem rijst in verband met beroepsziekten. De wet van 24 juli 1927 heeft immers een voorzorgsfonds tot stand gebracht, dat wel een "orgaan" is in de zin van het Verdrag, maar niet belast is met het verlenen van "verstrekkingen". Dus ook voor die sector dient een bevoegd orgaan te worden aangewezen, volgens een van de hiervoren uiteengezette wijzen.

Andere opmerkingen zijn bij het ontwerp niet te maken.

La chambre était composée de

Messieurs : J. SUETENS, premier président,
de Heren : eerste-voorzitter,

L. MOUREAU, conseillers d'Etat,
G. HOLOYE, raadsheren van State,

F. DUCHENE, assesseurs de la section de législation,
F. VAN GOETHEM, bijzitters van de afdeling wetgeving,

C. ROUSSEAUX, greffier adjoint, greffier.
adjunct-griffier, griffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J. SUETENS.

Le rapport a été présenté par M. L. DUCHATELET, substitut.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. J. SUETENS.

Het verslag werd uitgebracht door de H. L. DUCHATELET, substituut.

LE GREFFIER - DE GRIFFIER,
(s.) C. ROUSSEAUX.

LE PRESIDENT - DE VOORZITTER,
(s.) J. SUETENS.